

TEUVO VIRÉN

KANTAISÄ 4

KANTAISÄ 4

© 2024 Teuvo Virén

Kustantaja: BoD · Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8446-4

Esipuhe

Lyhyesti sanottuna tämä on yhtä surkeaa sontaa kuin kaikki muutkin teokseni. Mikäli olet lukenut kaikki tai ainakin yhden aiemman opukseni, tiedät tason. Jos tämä on ensimmäinen käsiisi saamani kirjani, pahoittelut.

Teuvo Virén
21.8.2024

Tietoiset robotit (tobotit):

8843, ensimmäinen tietoinen robotti

187389, johtoryhmän jäsen

199732, johtoryhmän jäsen

204641, johtoryhmän jäsen

Cerv, 154-, valtio

Dirmel, 133-677, valtio:

Adda, 4-133, kaupunki

Audir, Volkan, 255-299, paroni

Balén, Cedrin, Kantaisä

Banvik, Elenna, 10-255, Lize Banvikin ja Cedrin Balénin tytär

Banvik, Emili, 253-323, Elenna Banvikin tytär

Banvik, Lize -34, staasattu

Barden, Wid, kenraali 231-304

Berram, 22-133, kaupunki

Calek, 245-339, Dazaninin johtaja

Caulir, Xarder, luuvainen

Curall, Sibyle, 252-314, Mairra Uhhlainin hovineito

Czanz, Ecel, 290-368, Emilin ja Hormirin poika

Czanz, Helae, 289-377, Emilin ja Hormirin tytär

Czanz, Hormir, Laccan herttua, 250-307

Darlean, Naxine (Marlie Kerrem), 255-325, varkaiden johtaja

Dazanin, 215-, taisteluluostari

Eáia, luuvainen

Gedrn, Huco, 240-307, pappiskaartin apulaiskomentaja

Grezik, kaupunki, 189-

Gollian, Arcela, -49, staasattu

Gollian, Carie, 15-346, Arcela Gollianin ja Cedrin Balénin tytär

Gollian, Jasmi, 17-348, Arcela Gollianin ja Cedrin Balénin tytär

Karaba, Mireia, 255-334, Emilin hovineito
Kardon, 177-, kaupunki
Kelaren kauppahuone, 214-
Kelare, Ramo, 231-299, kauppias
Kerrem, Gulero, 222-268, paroni
Kerrem, Janlak, 270-351, Marlie Kerremin poika
Kerrem, Lara, 268-359, Marlie Kerremin tytär
Kerrem, Marlie (Naxine Darlean), 255-325, paronitar
Kivi, Demiz Ornonin laiva
Korron, Olbin, 244-312, Ramo Kelaren alainen
Kugrec, kreivikunta
Kugrec, Uzlan, 255-298, kreivi
Lacca, Czanzen herttuakunta
Lachten, 122-677, pääkaupunki
Le Seerme, Vladd, 208-274, pääpappi 270-274
Luuvaiset, Kantaisän kotiuniversumin rotu
Malsik, Andri, 237-287, pappiskaartin komentaja
Mardonne, 211-, kaupunki
Marlek, Linnevoc, 207-282, Daren ja Mairra Uhhlanin hovimestari
Nesram, Palor, 262-341, dazaninilainen
Ornon, Adiala, 264-355, Demiz Ornonin sisko
Ornon, Derle, 293-363, Lize Banvikin inkarnaatio
Ornon, Demiz, 265-344, Adiala Ornonin veli
Ornon, Silva, 263-344, Arcela Gollianin inkarnaatio
Ornon, Sellenna, 235-294, Lize Banvikin inkarnaatio
Rachte, Aberto, 245-305, sotilas
Taslak, Marji, 234-297, tarjoiluvastaava
Uhhlan, Daren, 253-299, kuningas
Uhhlan, Mairra, 242-319, kuningatar
Vardiu, Kowan, 255-309, kreivi, Lemene Vardiun isä
Vardiu, Lemene, 267-344, dazaninilainen
Vrdam, Matleus, 232-301, kauppias

Vuurta, Rol, eversti 239-299

Uinuja, staasattu

Ulima, joki

Vartijat, tietoiset robotit, tobotit

Yronistit, Kantaisän tappamista haluava järjestö

Zerron, Luc, 224-301, Lachtenin ratsuväen kapteeni

Zulmin, 215-, taisteluluostari

Muuta:

Katko, 3000 vuoden ajanjakso ilman merkkejä ihmisistä

- Ei käy.
- Miksei?
- Tämä talo kuuluu Laccan herttualle, portinvartija yritti selittää kieltoaan nukkavierulle, joskin puhtaisiin vaatteisiin pukeutuneelle miehelle.
- Huomenna on hänen häöpäivänsä. Ainoastaan kutsutut päästetään sisään.
- Emili ei tiedä minun olevan täällä.
- Morsian?
- Kyllä. Voisitko kertoa hänelle, että hänen isoisänsä haluaisi tavata hänet?

Portinvartijalla oli melkoisia vaikeuksia pitää naamansa peruslukemilla. Hänen edessään seisova mies ei taatusti ollut täyttänyt neljäkymmentä. Morsmaikku oli kaksikymmentäykksi. Miekkosessa oli jotain, joka esti kutsumasta tätä valehtelijaksi. Tosin tämän väittämä ei voinut olla tottakaan.

— Valitan. Ilman kirjallista kutsua en voi tehdä poikkeusta kohdallasi, portinvartija löysi ulospääsyn kiusallisesta tilanteesta.

- Siis että kuningaskin jäisi ulos?
- Hänellä on pääsy sinne, minne haluaa.
- Entä hänen seuralaisillaan?
- Kaikki, ketkä hän tuo mukanaan, ovat tervetulleita.
- Eli jos käyn hakemassa hänet, hän voi järjestää minut sisään?
- Kyllä. Daren on kuitenkin loma-asunnollaan Recrissa.
- Hitto. Entä kuningatar? Tai lupalappu häneltä?
- Kumpikin tapa kelpaa. Tosin Mairra on tietääkseni puolisonsa seurassa.

Kaiken maailman hulluja, portinvartija pyöritteli päätään katsellessaan äskeisen vieraan katoavan kadunkulmasta. Hän ei edelleenkään tiennyt, miten hänen olisi pitänyt suhtautua tämän

väitteeseen. Moinen sukulaisuussuhde morsiameen oli mahdottomuus. Häiskä oli kuitenkin sanonut sen harvinaisen vakuuttavasti. Samapa tuo. Miestä tuskin enää näkyisi. Ja vaikka tämä palaisikin, ilman kuningasta tai kuningatarta tai näiden lupalappua hän ei sisään pääsisi.

Ajatus hiipparista kertomisesta käväisi oven takanaan sulkeneen vartijan mielessä ja katosi. Ei ollut mitään syytä vaivata paronin tulevaa puolisoa jonkun puolihullun kulkurin horinoilla.

Ulima-joen suuhun perustettu Lachten oli edellisen vierailun jälkeen kasvanut. Huomattavasti. Osansa siinä oli tietysti silläkin tosiasialla, että rannikolla sijaitseva asutuskeskus oli pitkien keskustelujen ja lukuisten eri vaihtoehtojen pohdinnan jälkeen valittu Dirmelin pääkaupungiksi.

Silmäatekiviä asumusten alueella käyskenteli siellä täällä aseistettuja ja melkoisesti roomalaisia legioonalaisia muistuttavia sotilaspärejä tarkkailemassa tilannetta ja hätistämässä ilmiselvästi alueelle kuulumattomia muualle. Kokovalkoiset viitat kertoivat näiden olevan Lachtenin kaupungin asevoimien jäseniä. Punaviittaiset kuuluisivat paremmin koulutettuun ja varustettuun kuninkaalliseen kaartiin.

Kävellessään satamasta kaupungin lävitse korkeammalla sijaitsevalle ylimystön alueelle mies oli nähnyt myös musta- ja harmaaviittaisia sotilaita. Edelliset kuuluivat papiston joukkoihin. Jälkimmäiset kauppiaiden. Luultavasti siksi, että värjäämätön lampaanvilla oli huomattavasti käsiteltyä halvempaa.

Toinen vastaantulevan partion jäsenistä vilkaisi itsekseen hymyilevää miestä, harkitsi hetken tämän pysäyttämistä ja salli sitten tämän jatkaa matkaansa. Siisti olemus vaatimattomasta vaateparresta huolimatta kertoi, ettei tämä ollut mikään juoppo. Lisäksi miekkonen oli matkalla kohti lähintä porttia, joten tämä oli luultavasti poistumassa alueelta muutenkin.

Lachtenin hieman syrjemmällä sijaitsevalle päähautausmaalle käveleminen kestäisi pari tuntia. Hän oli käynyt siellä useasti. Tällä kertaa hän jättäisi vierailun väliin. Tai sitten hän kävisi siellä myöhemmin.

Hemmetti. Hän ei ollut tullut ajatelleeksi, ettei välttämättä pääsisi Emilin juttusille. Tämän häitä hän ei kuitenkaan missaisi. Teoriassa hän voisi kiivetä paronin taloa kiertävän muurin ylitse, mutta tällä oli taatusti liuta vartijoita pitämässä ympäristöä silmällä, eivätkä nämä välttämättä vaivautuisi pidättämään häntä hengissä.

Emili tunnistaisi hänet. Tai ainakin niin sopi toivoa. Edellisestä näkemisestä oli kulunut melko tarkasti kuusi vuotta. Ongelma oli päästä tytön lähelle.

Portinvartija ei taatusti laskisi häntä ohitse, lähimmän puun varjoon pysähtynyt kulkija pohdiskeli. Kaikki samaa tehtävää suorittavat pitäisivät hänet ulkopuolella. Toisin sanoen hänen olisi keksittävä jotain muuta.

Kuka voisi viedä hänet sisälle tai kirjoittaa lapun portinvartijan vakuuttamiseksi? Aateliset? Tuskin. Czanzin alaiset eivät tottelisi jonkun tämän kanssa samanarvoisen määräystä.

Kuningasparin ollessa poissa jäljelle jäivät pääpappi, sotilaskomentaja ja mahdollisesti neuvosto. Jälkimmäisen arvovalta tuskin riittäisi ilman kuninkaan vahvistusta. Sitä taas ei ollut saatavissa. Toisin sanoen jompikumpi kahdesta ensimmäisestä vaihtoehdosta.

Pääpappi. Ei missään tapauksessa. Ei ainakaan, jos jokin toinen tapa oli käytettävissä. Jäljelle jäi siis sotilaskomentaja. Ikävä kyllä viran haltija oli vaihtunut sitten viime käynnin.

Wid Barden ei varmasti tuhlaisi aikaansa tapaamalla jonkun tuntemattoman tavallisen kansan edustajan. Kenraalin majapaikan ovelle meneminen päättyisi vartiossa olevien nauruun ja lähtökehotukseen.

Kirottua. Hänen olisi lähetettävä joku tuntemaansa pyytämään Bardenia suomaan hänelle aikaansa. Ikävä kyllä hän ei tuntenut kovinkaan montaa sotilasta tästä kaupungista.

Luc, vieras päätti. He olivat viettäneet joitain railakkaita iltoja hänen edellisen vierailunsa yhteydessä törmättyään toisiinsa molempien suosimassa baarissa.

— Zerron? Ei täällä ketään sen nimistä kersanttina.

Kysyjä huokaisi raskaasti. Häneltä oli mennyt tunti kävellä ratsuväen kasarmille, ja kaikki vaivannäkö oli juuri osoittautunut turhaksi.

— Meillä on kyllä kapteeni Zerron, vartiossa oleva sotilas huikasi jo pois kääntyneen miehen selälle.

— Luc? vieras pyörähti ympäri.

— Kyllä.

— Mahtaisiko hän olla tavattavissa?

— Kyllä kai. Ainakin hän on jossain kasarmilla. Ellei hän siis ole jo poistunut jostain toisesta portista. Siviilien päästäminen alueelle on valitettavasti kiellettyä, vartija pysäytti liikkeelle lähteneen vieraan kättään nostamalla.

— Olisiko hänelle mahdollista lähettää sana?

— Lähetti! päänsä vähän matkan päässä olevaa matalaa rakennusta kohti kääntänyt vartija karjaisi saaden keskustelukumppaninsa hätkähtämään.

— Kertoisitko henkilöllisyytesi ja mahdollisen viestisi hänelle? sotilas nyökkäsi paikalle juosten kiiruhtanutta honteloa nuorukaista kohti.

— Sano Zerronille, että Ced odottaa häntä ja velkojaan. Pyydä häntä tuomaan rahat kottikärryllä.

— Sanatarkasti tuo?

— Kyllä. Ellet tavoita häntä, haluaisin tietää sen.

Vieras katsoi lähetin nopeata etenemistä muutaman kymmenen metrin levyisen avonaisen kentän poikki.

— Mistäköhän tunnette toisenne?

— Lensimme joitain vuosia sitten muutamasta baarista pihalle, vieras tunnusti saaden seuralaisensa nauramaan ääneen.

— Luc jäi velkaa pari tuoppia.

— Ja tulit vaatimaan maksua?

— En. Tarvitsen palveluksen, ja hän on ainut tuntemani, jolla on jonkinlainen mahdollisuus tehdä se. Kottikärryjen mainitseminen oli vain sen varmistaminen, että hän tietää, kenestä on kyse.

— Sisäpiirin vitsi?

— Jep.

Juosten palanneen ja raskaasti läähättävän lähetin palattua ja ilmoitettua Zerronin tulevan pian vieras rentoutui. Ainakin Luc oli muistanut hänet. Pystyisikö tämä auttamaan, olikin sitten eri asia.

— Ced? vähän vierasta pidempi ja varsin roteva kapteenin merkkejä kantava riemastui varmistuessaan vieraansa henkilöllisyydestä, rynnisti ottamaan toisen karhunsyleilyyn ja irrotti sitten otteensa.

— Ups. Unohdin. Et koskaan ollut halimiehiä.

— Olen minä joskus. Tosin vain naisseurassa. Unohditko kottikärryn? Vai tuovatko alaisesi vankkureilla kultakuorman?

— Et taida saada kumpaakaan kolikkoa koskaan, Zerron valittelei lievästi hymyillen.

— Summa oli niin pieni, että pyöristin sen pois kuljeksimasta mielessäni.

— Aha? Mitä pahaa menit tekemään?

— Ai että miksi minut on ylennetty? Ei aavistustakaan. Ilmeisesti esimiehilläni ei ole minkäänlaista käsitystä siitä, millaisia sotilaita armeija tarvitsee.

— Dirmel on tuomittu, Ced pyöritteli päätään surullisen näköisenä.

— Totta. Olisi pitänyt jäädä maanviljelijäksi. Tosin tässä ammatissa elannon saa huomattavasti helpommalla. Ainakin rau-

han aikana. Tulitko kutsumaan minut kierrokselle vai oliko siinä jotain tärkeää asiaa? Minun on pian palattava valvomaan harjoituksia. Ilta on kuitenkin vapaata.

— Itse asiassa toivoin sinun tekevän minulle pienen palveluksen.

— Haluat kirjautua armeijaan? Hienoa. Sotaväki kaipaakin uutta verta. Ratsuväki, maavoimat vai laivasto?

— En aikonut värväytyä, Ced nauroi.

— Sitä paitsi kolme soutuvenettä ei taida olla laivasto.

— On se hyvä alkua, Zerron vakuutteli keskustelua sivusta seuraavan vartiosotilaan yrittäessä pysyä vakavana.

— Mitä haluaisit minun tekevän?

— Keskustelisin siitä mieluummin kahden kesken kaikessa rauhassa.

— Selvä. Tuletko seuraamaan koulutusta?

— Käsitin, etteivät siviilit saa tulla kasarmille?

— Normaalisti eivät. Vieraanani olet poikkeus.

Zerron todellakin tunsii miehen, kaksikon poistumista seuraava vartiosotilas hymähti. Hän oli ollut kahden vaiheilla pyytääkö lähettiä etsimään kapteeni vai ei. Päätös oli osoittautunut oikeaksi. Luc Zerron kenties muistaisi hänet. Siitä saattaisi olla hyötyä hänen kysyessään seuraavan kerran ylimääräistä lomaa.

Aseistusta lukuun ottamatta sulkeiset olivat kovasti samannäköisiä kuin hänen itsensä aikoinaan käymät, Ced totesi jo kaukaa. Kilvet ja puiset harjoitusmiekat herättivät hänessä hieman hyvin kätkeytyä hilpeyttä.

— Kaksi viikkoa sitten palveluksensa aloittaneita, Zerron selitti.

— Emme vielä uskalla antaa heille kunnollisia teräaseita. Mokatumpelot saattaisivat silpoa vieressä olevan miehen korvat irti.

— Ymmärrän. Jotkut heistä näyttävät ennenkin miekkoja käsitelleiltä.

— Ongelma onkin ne loput, kapteeni hörähti, karjaisi lähimmän ryhmän eteensä ja teetti sillä yksinkertaisen liikkumisharjoituksen. Vasta neljäs yritys tuotti tyydyttävän tuloksen.

— Helkkari teidän kanssanne! Lauma puolivuotiaita aasejakin osaa siirtymiset paremmin ja nopeammin. Kuvitteletteko te ansaitsevanne miekat tuolla pelleilyllä? Tai jouset? Yksikään teistä ei nouse hevosen selkään ennen perusasioiden taitamista. Jos jollain on hankaluuksia ymmärtää tai toteuttaa saamianne käskyjä, kysykää kouluttajilta selvennystä.

— Juuri tuon takia en halua olla enää tekemisissä alokkaiden kanssa, Zerron uskoutui seuralaiselleen kaksikon siirtyessä eteenpäin.

— Puolet porukasta suunnilleen vapisee lähimmän esimiehensä edessä. Yksikään ei uskalla sanoa mitään vähänkään korkea-arvoisemmalle henkilölle.

— Ehkä teidän pitäisi järjestää tulokkaille hieman pehmeämpi aloitus?

— Viidenkymmenen kilometrin pikamarssi hiekkasäkki selässä heti ensimmäisenä päivänä?

— Ei sentään mitään lällyilyä, suu auki kapteenia tuijottava Ced pyöritti tyrmistyneenä päätään.

Ruokalassa alokkaat erotti heti kokeneemmista. Edelliset liikkuiivat tikkusuorina ja epävarmoina tarjottimensa kanssa ja etsiytyivät oman ryhmänsä valloittamaan pöytään. Jälkimmäiseen joukkoon kuuluvat etsiytyivät omien ystäviensä luo ympäri aluetta.

— Täällä taitaa olla vähän kylmä syödä talvella.

— Siis että miksi pöytien päällä on katot, mutta seiniä tai yhtenäistä suojaa ei ole? Niin ison rakennuksen pykääminen maksaisi liikaa, oletan. Sitä paitsi se palaisi kerralla. Erilliset pöytäryhmät kattoineen on helppo viedä kauemmas liekeistä. Tai siis pöydät ja tuolit.

- Teillä on siis tapana käsitellä tulta huolimattomasti? Montako kertaa olette joutuneet rakentamaan kaiken uudestaan?
- Kuudesti. Ei sentään, Zerron hörähti.
- Yksi talleista kärähti viimeistelyvaiheessa. Kuningas oli tulossa katsomaan kasarmia, ja alueen pystyttämisestä vastuussa ollut paroni vaati sen valmistumista ennen vierailua. Ilmeisesti joku ympäri vuorokauden työskennelleistä ja teki väsymyksen aiheuttaman virheen kynttilän tai lyhdyn kanssa. Varsin näyttävän nuotioon syyllistä ei koskaan saatu selville, vaikka paroni lupasi kohtuullisen kokoisen palkkionkin.
- Miten kuningas suhtautui tulipaloon?
- Hankala sanoa. Olin sen verran kaukana, etten nähnyt hänen ilmettään. Kukaan ei kuitenkaan loukkaantunut tapahtumassa. Hevosia kyseiseen rakennukseen ei tietystikään vielä oltu laitettu.

Kaikki tietävät, mitä tapahtui kauan sitten kaukaisessa galaksissa. Harva kuitenkin tietää, mitä tapahtui vielä kauempana, lähempänä nykyaikaa. Rinnakkaistodellisuuden tapahtumista ei tiedä kukaan.

Oltuaan pitkään poissa Cedrin Balén palaa Lachteniin osallistuakseen tyttärentyttärensä häihin ja joutuu paljastamaan henkilöllisyytensä Dirmelin kirkon ylimmän johdon täydellisen turmeltuneisuuden takia. Kardinaaliston oikeudenkäynnin jälkeen hänelle selviää yronismin elävän yhä.

Kuoltuaan Balén tajuaa tarvitsevansa sekä aseellisen että aseettoman taistelun taitoja ja suunnistaa Dazaniniin. Kahdenkymmenen vuoden ankaran harjoittelun jälkeen hän jättää jo kodiksi muodostuneen luostarin.

Viimeiseen staasiryhmään vaihdetut Jasmi ja Carie, hänen tyttärensä, ovat nukkuneet yli puolitoista vuosisataa ja samalla siirtyneet kehittyneestä yhteiskunnasta keskiajalle. Pitääkseen heidät turvassa ja salatakseen heidän henkilöllisyytensä Balén on pakotettu pyytämään Czanzin herttuaparin ja Dirmelin kuninkaallisten apua.

